

літератури, 2012.–448 с. 2. Хміль Ф.І. Основи менеджменту. – К.: Академвидав, 2007. – 607 с. 3. Яременко В., Сліпушко О. Новий тлумачний словник української мови К.: Аконт, 2000. – Т. 2. – 912 с. 4. Goncharenko I. The implementation features of the strategic management process in organizations of small and medium businesses// Global and national economic problems, №4, 2015, p.340–342.

ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІННЯ ВИРОБНИЦТВОМ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Мищенко О. В.

*Магістр Київського національного університету
технологій та дизайну*

Наук. керівник к.е.н., доц. Вергун А. М.

Сучасний етап розвитку ринкових відносин в Україні вимагає від підприємств активних дій з підвищення ефективності їх функціонування, оскільки вона визначає доцільність дій господарюючого суб'єкта в економічній системі.

Оцінка ефективності виробничої діяльності, управлінських рішень, витрат економічних ресурсів, а також конкретних технологій та засобів забезпечення ефективного функціонування підприємств становлять особливий інтерес як для вчених, так і для практиків. В сучасному середовищі важливо знайти дієві напрямки підвищення ефективності функціонування підприємств. У зв'язку, з цим виникає об'єктивна необхідність у подальшому дослідженні факторів підвищення ефективності функціонування підприємства, яка реалізується шляхом детального осмислення основних категорій, що формують це поняття.

Широке коло питань, пов'язаних з дослідженнями ефективності функціонування підприємств знайшли відображення у роботах вітчизняних та зарубіжних вчених–економістів, таких як Виборнов В. І., Ковальов В. В., Мейер Маршал В., Орлов П. А., Падерін І. Д., Шеремет О. Д. та ін.

Рівень ефективності діяльності підприємства залежить від багатьох чинників, серед яких виділяють такі: (рис.1.).

За першою ознакою можна чітко визначити джерела підвищення ефективності: зростання продуктивності праці і зниження зарплатомісткості продукції, зниження фондомісткості та матеріаломісткості виробництва а також раціональне використання природних ресурсів.

За другою ознакою визначальними напрямками є:

1) прискорення науково–технічного та організаційного прогресу;

2) підвищення якості й конкурентоспроможності продукції;

3) розвиток та вдосконалення зовнішньоекономічної діяльності суб'єктів господарювання.

Напрямок реалізації внутрішніх і зовнішніх чинників підвищення ефективності діяльності підприємств неоднакові за мірою впливу, ступенем використання та контролю. Тому для практики господарювання, для керівників і спеціалістів суб'єктів підприємницької чи інших видів діяльності важливим є детальне знання масштабів дії, форм контролю та використання найбільш істотних внутрішніх і зовнішніх чинників ефективності на різних рівнях управління діяльністю трудових колективів.

У зв'язку з цим виникає необхідність конкретизації напрямків дії та використання головних внутрішніх і зовнішніх чинників підвищення ефективності діяльності суб'єктів господарювання.

Рис.1. Чинники зростання ефективності виробництва

Отже, ефективність виробництва підприємства являє собою комплексне поняття, що показує кінцеві результати використаних ресурсів за певний період часу, найважливішою ознакою якого буде досягнення мети діяльності підприємства з мінімальними використаними засобами праці.

Успіх та розвиток підприємства залежить від обраної стратегії, що в свою чергу має забезпечити підприємству ефективну та конкурентноспроможну діяльність.

Але все ж існує проблема підвищення ефективності виробництва та діяльності підприємства, яка загалом полягає в забезпеченні максимального результату, при мінімальних витратах на кожну одиницю використаних матеріальних, трудових та фінансових ресурсів.

Шляхи підвищення ефективності виробництва на підприємстві:

1. Необхідно більш раціонально використовувати матеріальні ресурси підприємства. Для цього необхідно звернути увагу на устаткування підприємства, впровадження нової більш сучасної техніки та технології (це дасть можливість економити енергію, матеріал), використовувати відходи виробництва.

2. Вдосконалення використання основних фондів. Звільнення підприємства від непотрібного устаткування, зміна підходів до якості обслуговування та ремонту основних засобів, використання устаткування на повну потужність, впровадження більш сучасне обладнання.

3. Реорганізація використання робочої сили. Визначення найоптимальнішої кількості персоналу, підвищення рівня кваліфікації персоналу, впровадження прогресивних систем і форм оплати праці, поліпшення умов праці, поліпшення методів мотивації праці.

4. Вдосконалення організації виробництва та управління.

5. Впровадження засобів маркетингу. Розробка рекламної кампанії, дослідження ринку, удосконалення стратегії ціноутворення.

6. Покращення сервісного обслуговування. Впровадження сучасних форм обслуговування населення, розширення асортименту.

Лише вмiле використання всієї системи визначених шляхів може привести до зростання ефективності виробництва.

Література: 1. Маркіна І. А. Методичні питання ефективності управління / І. А. Маркіна // Фінанси України. – 2000. – № 6. – С. 24–32. 5. 2. Прядко В. В. Економічна ефективність виробництва: проблеми теорії та методологія управління / В. В. Прядко. — К. : Наукова думка, 2003. — 282 с. 3. Петровича І.М. Економіка виробничого підприємства: [Навчальний посібник] / І. М. Петровича – Київ: Знання, – 2001. – 405 с. 4. Солицкая Г. В. Анализ хозяйственной деятельности предприятия / Г. В. Солицкая. – Минск: Экоперспектива, 2007. – 358 с. 5. Шевченко Д. К. Проблеми ефективності використання економічного потенціалу / Д. К. Шевченко. – Запоріжжя: КПУ, 2004. – 138 с.

ПОНЯТІЙНО–ТЕРМІНОЛОГІЧНИЙ АПАРАТ ПСИХОЛОГІЇ СТРЕСУ ТА ФАКТОРИ ЙОГО ВИНИКНЕННЯ

Шелкова Ю.В.,

*Магістр Київського національного університету
технологій та дизайну*

Наук. керівник к.е.н., доц. Вергун А. М.

Сучасні трансформаційні процеси, що відбуваються у конкурентному середовищі зумовлюють перегляд підходів і методів управління конкурентоспроможністю організацій на принципах нелінійного стратегічного менеджменту, у першу чергу – орієнтації на забезпечення інтелектуального лідерства. Вирішення цього завдання можливе на основі накопичення знань та перетворення їх на конкурентні переваги. За таких умов забезпечення гнучкого управління персоналом стає об'єктивною необхідністю для будь-якої організації, оскільки персонал є основним її ресурсом і джерелом конкурентних переваг.

За останні роки надто зріс темп життя. Разом з цим, збільшилось психоемоційне навантаження на нервову систему людини відповідно до індивідуальних особливостей психіки та типу вищої нервової діяльності. Кожна людина намагається встигнути адаптуватись до сучасного технічного прогресу, інформаційного перевантаження, соціальних, політичних, екологічних умов.

Головною метою системи управління персоналом є забезпечення ефективності роботи з організації людських ресурсів та усунення недоліків за такими критеріями: виконавча дисципліна, задоволеність працівників, довгострокова відсутність, прогули, плинність кадрів, кількість конфліктів, кількість скарг, нещасних випадків, стабільність. Сукупність цілеспрямованих дій керівництва підприємства, направлених на соціальний захист, створення належних умов для ефективного використання та розвитку кадрового потенціалу кризового підприємства, зниження соціально–психологічної напруги в колективі, антистресова підготовка персоналу до